

[Marie Antoinette von Lowzow.]

kunne gennemføre dem. Med det for øje at få gennemført sådanne forsøg vil jeg kunne anbefale det foreliggende lovforslag, men hvad angår selvstændige danske undersøgelser, vil jeg stærkt anbefale, at man følger det tyske og nogle af de engelske forsøg og sætter stærk propaganda og meget intensiveret politiaktivitet ind i de perioder, hvor vi tillige sætter fartbegrænsning ind. Den øgede politikontrol vil yderligere kunne sikre færdslen i mange tilfælde, hvor der er konstateret mangler. Eksempelvis kan jeg omtale de fartbegrænsningsskilte, som vejarbejdere sætter op, hvor der foregår vejreparation. De virker ofte ganske uhyre tilfældige og i virkeligheden forvirrende for trafikken. De virker temmelig sjusket anbragt og henlægges ofte uden at blive fjernet igen, alt sammen til uheldig forvirring af trafikken. Der kan måske også blive lejlighed til at sammenligne de lokale fartbegrænsningstavler, der ofte i de forskellige dele af landet synes at være opsat ud fra helt forskellige grundsynspunkter.

Jeg mener, der er grund til at indhente adskillige oplysninger og foretage indgående drøftelser af denne lovgivning i det udvalg, jeg antager bliver nedsat, og jeg skal tilsige min medvirken hertil.

Else-Merete Ross: Må jeg indledningsvis bede den højtærede justitsminister om ikke at misforstå de kritiske bemærkninger, jeg senere vil fremkomme med. Jeg ved udmærket godt, at den højtærede minister bagefter med en vis ret vil kunne vende dem mod mig selv, fordi jeg den 1. marts sidste år i spørgetiden spurgte den højtærede minister, om han overvejede at indføre fartbegrænsning i påsken, skønt der på det tidspunkt kun var 4 uger til denne højtid. Den højtærede minister svarede, at man igennem nogen tid i ministeriet havde studeret erfaringer med fartbegrænsning i Vesttyskland og Sverige, og at lovforslag på det grundlag var udarbejdet og snarest ville blive fremsat.

Jeg indrømmer blankt, at jeg var uvildende om, hvilke forarbejder der krævedes for at kunne undersøge og vurdere virkningerne af en fartbegrænsning, og var naiv nok til at tro, at bare folk kørte noget

langsommere, ville der ske færre ulykker. Læsningen af transportforskningsudvalgets redegørelse har siden desværre belært mig om noget andet. Mon ikke mange i det høje ting og muligvis også den højtærede justitsminister selv beklager, at vi sidste år mellem anden og tredje behandling fik indføjet den nye § 3, hvorefter lovforslaget kunne stadfæstes straks efter dets vedtagelse og bemyndigelsen til at indføre hastighedsbegrænsning derfor kunne træde i kraft allerede til påske. Jeg tror, ingen var klar over, at forhandlingerne med transportforskningsudvalgets formand og sekretariat først blev ført umiddelbart før iværksættelsen af den første hastighedsbegrænsning i påsken, og at resultatet derfor måtte blive, som der står i indledningen til transportforskningsudvalgets undersøgelser — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Der var således ingen mulighed for at tilrettelægge et egentligt undersøgelsesprogram med observationer af alle de forhold, som kan have indvirkning på ulykkestallene.“

Transportforskningsudvalget siger, at fremgangsmåden for undersøgelsen ikke var tilfredsstillende. Man har savnet kendskab til sammenhængen mellem antallet af færdselsuheld og trafikens omfang og ikke haft tilstrækkelig detaljerede oplysninger om trafikmængderne, trafikens sammensætning, vejrforhold, føre o. s. v. Det fremhæves, at det er umuligt at konstatere, hvad der har virket stærkest, den intensive propaganda, den øgede politikontrol eller selve fartbegrænsningen. Undersøgelsen har måttet behandle den totale effekt af de tre faktorer under ét.

Undersøgelsen viser, at hastighedsbegrænsningen ingen effekt har haft i de fem grupper, der bl. a. omfatter Storkøbenhavn og købstæderne, men kun i den sjette gruppe, landdistrikterne. Hastighedsbegrænsningen har ikke medført en reduktion af de dræbtes og alvorligt tilskadede andel af det samlede antal personskader. Virkningerne har været størst for de lettere ulykkers vedkommende. Man havde faktisk ventet det modsatte resultat.

Den højtærede minister siger, at hans helhedsindtryk er, at forsøgene har haft en gunstig virkning, men føjer til, at tal-materialets begrænsede størrelse ikke giver